
DE BLOEMISTERIJ BILLIET IN DE APPELSTRAAT

Naar aanleiding van een vraag van mevrouw Marleen Verdonck over de Appelstraat, stuurde de heer Erik Dekeyser ons - al een hele tijd geleden - onderstaand artikel.

Wanneer lezeres Marleen Verdonck in Ghendtsche Tydinghen 2004, blz. 199 het heeft over de grote tuin rechtover het zogenaamde Stomhuis, dan heeft ze

het over de bloemisterij Billiet die daar tot 1967 gevestigd was. Het was de thuis van mijn echtgenote Annie Billiet die er tussen 1944 en 1965 haar jeugd doorbracht.

Haar grootouders namen daar in 1913 de bloemisterij over van E. Dejourné. Gustaaf Billiet (1879-1972) die tevoren reeds als zelfstandig hovenier-bloemist werkte in de Peerstraat beschikte daar samen met zijn echtgenote Valerie Devrieze (1880-1971) over een grote woning, drie serres en een grote tuin en akker die achteraan tegen de huizen van het Biezenstuk grensde. Er was een toegang (afgesloten door een hekken) langs de Rooigemlaan en een tweede toegang (eveneens met hekken) in de Appelstraat zelf tussen een achttal huisjes die naast de grote hovenierswoning waren aangebouwd. Gustaaf was van huis uit hovenier en ging zich als jongeling vervolmaken bij bloemist en gewezen roeikampioen (Club Nautique de Gand) Victor De Bisschop uit de Beekstraat te Drongen. Ook bij bloemist Bernard Spae, nabij de Coupure, die zijn naam gaf aan de Bernard Spaelaan was hij in de leer en in loondienst geweest. Om te beginnen plaatste Gustaaf in de Appelstraat een nieuwe verwarmingsketel en legde nog 500 meter waterbuizen bij. Hij groef zeven waterputten die voor de helft boven de grond kwamen en liet stadswaterleiding leggen. Tenslotte bouwde hij ook nog 20 meter stalling.

De grote spelbreker kwam er echter vlug in de vorm van de Eerste Wereldoorlog. Gustaaf kon het strijdtoneel ontvluchten en verbleef al die tijd in het interneringskamp te Harderwijk (Nederland) waar hij o.m. bij bloemist P. Van Deursen kon gaan werken.

Toen hij in december 1918 thuis werd verwelkomd zag hij een halfverwoeste bloemisterij, als gevolg van de ontploffingen in de buurt bij de aftocht der Duitse troepen. Het neervallend glas van de serres had de meeste bloemen en planten beschadigd en de ongunstige weersomstandigheden deden de rest.

Door de Rechtbank van Oorlogsschade werd hem toen een flink bedrag toegekend waarmee hij kon herstarten. Gustaaf kon daar dus mettertijd samen met zijn vijf zonen Michel (°1905), Gaston (°1906), Leon (°1908), Julien (°1911) en Adriën (°1921), naar hartelust allerlei planten, snij- en perkbloemen alsook groenten kweken die hij daar dan ter plaatse of op de markt aan het Bisschop Segherspleintje of 's zondags op de Kouter aan de man kon brengen. In zijn huishoudboekje noteerde hij zorgvuldig alle inkomsten en uitgaven. De verkoop van b.v. aspidistra, araucaria en geraniums. Met Allerheiligen in 1920 stond hij met zijn chrysanthèmes aan het gemeentekerkhof. Hij verkocht er 200 planten aan 1,75 fr. en 70 aan 75 ct. In 1921 verkocht hij spinazie (een benne kostte 5 fr.), salade, prei, bloemkool en surkel. De eerste tomaten bracht hij op 7 juli aan de man (4 kg. aan 2,25 fr./kg.) Naderhand werden ze goedkoper (60 ct. tot 1,5 fr.) en verkocht soms tot 130 kg. ineens. Hij noteerde ook zijn uitgaven. 50 kg. kolen kostte 6,5 fr. Bloempotten kocht hij aan 4,5 fr./100 stuks. Er was

nog geen sprake van mestoverschotten want 400 kg. beer was 100 fr. waard. Toen de jongste zoon Adriën als laatste in 1941 trouwde met Marie-José Van Hecke namen zij hun intrek in het bijgebouwtje, een soort conciërgewoning van de grote hovenierswoning. Na de geboorte van het vierde kind in 1955 werd de woning te klein. De kinderen van Gustaaf en Valerie waren het huis uit en zij verwisselden van woning zodat Adriën met zijn gezin naar de hovenierswoning kon. Hijzelf was tuinier bij de Gentse Plantsoendienst maar zette er samen met sommige familieleden en zijn ouders het bloemisten- en hoveniersbedrijf van zijn ouders verder. Gustaaf en Valerie zijn dan op hoge leeftijd in 1970 naar een rusthuis in Drongen-Baarle gaan wonen.

De kleine huisjes die tussen de hovenierswoning en het hekken van de bloemisterij lagen waren dus eveneens verhuurd. Op mijn vraag herinneren mijn schoonouders zich nog dat daar leden van de familie Verdonck woonden. Daar woonde ook een zekere Camilla (met haar kleindochter Monique) die rond 1960 door de buurt in de bloemetjes werd gezet bij gelegenheid van een vereremering op de fabriek wellicht.

De eigenaar van gans het terrein verkocht eerst rond 1965 een deel achteraan en dat werd een dranken- en bierdepot. Door gebrek aan nodige renovatie- en moderniseringswerken door de eigenaar geraakte gans de rij huizen in de Appelstraat stilaan in verval, waarna de eigenaar rond 1970 alles verkocht aan de Stad Gent.

Adriën Billiet verhuisde reeds in 1967 met zijn gezin naar de Geitstraat. De hovenierswoning in de Appelstraat werd samen met de huisjes eind 1975 met de grond gelijk gemaakt en verkaveld.

In de grote achtertuin hadden regelmatig verkleedpartijen, familiebijeenkomsten en klasfeestjes van de kinderen plaats, hielden wij er receptie bij ons huwelijk in 1965, werden er foto's gemaakt o.m. bij het diamanten (1964) en briljanten (1969) huwelijksjubileum van Gustaaf en Valerie. Ook konden de acht kinderen van Adriën en Marie-José er samen met nichtjes, neefjes en veel kinderen uit de buurt naar hartelust spelen, ravotten en (vooral) kattedwaad uitrichten. Dit was dikwijls tot ergernis van de volwassenen die hun kinderen daar moesten gaan zoeken, nonkels die weer eens hun tuingereedschap zagen verdwijnen en ouders die hun kinderen uit de waterput moesten halen of hun kolenzwart met de tuinslang moesten schoonspuiten.

Na de Tweede Wereldoorlog, getuige daarvan foto's uit 1948 en 1949, nam Bloemisterij Billiet ook deel aan de jaarlijkse folklore- en reclamestoet ter gelegenheid van de buurtfeesten op de Drongensesteenweg, begin augustus. De oudste kinderen liepen toen mooi verkleed in de stoet o.m. als zigeuner-koppel, gevolgd door de met bloemen versierde triporteur.

Ter illustratie van de buurt heb ik een oude gravure van het Gesticht voor Doofstommen. Er bestaan zichtkaarten van dit gesticht, waarvan ik één heb (de tuin

met turners). Foto's van de grote tuin Billiet met zicht op de serres, op feestjes e.d. zijn er genoeg. Ook van de stoet ter gelegenheid van de genoemde gebeurtefeesten heb ik enige foto's, zo o.m. aan café Boldershof op de hoek van de Rooigemlaan, op de Drongensesteenweg en in de Meibloemstraat. Ik bezit ook een foto van Camilla aan haar voordeur tussen de bloemen bij haar vereremerking. Van de Appelstraat zelf heb ik één slechte foto (omdat de film licht heeft gezien) met zicht op de straat en het Stomhuis. Verder ook een kran-teknipsel met foto van de hovenierswoning met een viertal kleine huisjes (foto Henri Dejonghe -dagblad Het Volk 28.11.1975) kort voor de sloping.

Erik en Annie DEKEYSER-BILLIET.

HÊWD' EU AAN 'T GÈS

Het volgend stukje komt uit "Onder de Draeke" (1928) van Lodewijk De Vriese.

Hêwd' eu aan 't gès!

Dien uitroep, dien wensch liever, hoort men dagelijks honderden keeren in Gent en in de Gentse omstreken. Dat betekent: Houd u kloek! Past op uw gezondheid! Leef lang!

Van waar komt die volksuitdrukking? We leeren dat in oude boeken, gelezen met groene brillen. Want het is een traditie, ofte overlevering, eene legende.

Luistert: Op 'nen zekeren keer - 't is lang geleden- deed de pastoor van Mariakerke, vergezeld van de koster, eene berechting.

't Was winter, 't was avond, 't was pikdonker. In het naar huis keeren, vielen pastoor en koster, door de duisternis misleid, in den diepen wal van 't kasteel. 't Was geen lachspel.

- Koster, riep de zwaarlijvige pastoor, die zich voelde zinken, koster hêwd' eu aan 't gelûuve.

- 'k Hêwe mij liever aan 't gès, Mijnhier de paster, antwoordde de koster, een magere spierink, en hij kroop uit het water.

De koster werd gered.

De pastoor verdrong.

Wij doen gelijk den koster van Mariakerke, wij laten den pastoor aan zijn gelûuve, wij houden ons aan 't gès. Wij zullen er verder mee komen.

Lodewijk DE VRIESE